

ling have bvalet saa vidtløftigt ved, men her er blot Spørgsmaal om de Sognebeboere, der bruge deres egen Kirke til Forretning af en kirkelig Handling, skulle betale to Gange, nemlig baade til Kirkebetjentene ved det Sogn, til hvis Præst de have sluttet sig, og tillige til Kirkebetjentene i deres eget Sogn. Det er dette Spørgsmaal, der bliver afgjort, hvad enten man forkaster denne Lov, eller man vedtager den. Naar det derfor har gjort den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 3de Valgkreds (Rødtwitt) ondt, at han maatte stemme imod Loven, vil jeg bede ham om at lægge Mærke til den indre Stemme, der har rørt sig hos ham og talt for Lovforslaget; thi det er ganske naturligt, at det maa gjøre ham ondt at stemme imod en fornuftig Bestemmelse, der fritager Folk for at betale to Gange. Han skulde have luttet noget stærkere til denne indre Rørelse og have ladet den faae saamegen Overvægt over de andre Betragtninger og Hensyn, at han kunde have bekvæmet sig til at stemme for Lovforslaget. Forsaa vidt den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at han gjerne saae, at Kirkebetjentene kom til deres Ret, saa forstaaer jeg ham ikke; thi saaledes som Forholdene nu ere ordnede, ville Kirkebetjentene komme til mere end deres Ret, da ikke alene de Kirkebetjente, der ere tilstede ved den kirkelige Handling, ville faae Offer og Accidentser, men ogsaa Kirkebetjentene i det Sogn, til hvis Præst den Paagjældende har sluttet sig. Dette er alene Spørgsmaalet; skulle vi derfor ikke gaae ind paa at behandle Sagen ganske jevnt og simpelt og sige: Stemme vi for Lovforslaget, blive de frie for at betale to Gange, og stemme vi derimod, komme de til at betale to Gange, og iøvrigt opnaae vi ikke Andet hverken i den ene eller den anden Retning. Finder man derimod, at den af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet brugte Fremgangsmaade har været urigtig, hvorfor vil man da lade de stakkels Sognebaandsløfere undgælde derfor, og hvorfor skulle de vedblive at betale to Gange, fordi jeg har gjort noget Urigtigt? Jeg mener, at man maa stille disse to Sager fra hinanden; finde de ærede Herrer, at jeg har gjort noget Urigtigt, saa tilkjendegiv deres Tølelser i denne Henseende i en anden Skikkelse, paa en Maade,

som De maatte finde hensigtsmæssig, men lad det ikke gaae ud over Sognebaandsløfere. Stil et Forslag om, at de misbillige denne Fremgangsmaade, og lad os saa strides om det, saa er dog Sognebaandsløfernes Sag udenfor Spillet, og man lader dem ikke betale to Gange, fordi de Herrer muligen misbillige den Fremgangsmaade, som jeg har brugt; jeg tror nu rigtignok ikke, at De misbillige den, men det er jo dog muligt. Dette er Sagens Hovedpunkt, og glem dog endelig ikke det over alle disse vidtgaende Undersøgelser i mange forffjellige Retninger. — Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) kunde ikke ret forstaae et Udtryk i Loven, men jeg er overbevist om, at det kommer af, at den ærede Rigsdagsmand ikke har seet ret paa det Udtryk, han finder utheligt. Det hedder i Slutningen af Lovudkastet: „Paa samme Maade forholdsvis med Høitidsofferet, dersom Vedkommende gaae til Alters i Sognets Kirke, hvor imod det i modsat Fald har sit Forblivende ved Bestemmelsen i Lov af 4de April 1855 om Sognebaands Løsning § 6.“ Det er jo ganske simpelt at forstaae; gaae de til Alters i Sognets Kirke, saa svare de Offer til Sognets Kirkebetjente, men knytte de sig til en anden Præst og gaae til Alters i en anden Kirke, saa betale de Offer til Betjentene ved den Kirke, hvori de gaae til Alters; det kan ikke forstaaes paa anden Maade (S. A. Hansen: Naar de nu slet ikke gaae til Alters i det andet Aar!). Den ærede Rigsdagsmand siger: Naar de nu slet ikke gaaer til Alters i det andet Aar, men det hører dog virkelig ikke til de almindelige Tilfælde; Beboerne gaae dog gjerne til Alters een Gang om Aaret, og dernæst maa den ærede Rigsdagsmand huske paa, at her er Tale om, at de ogsaa fremtibtigt ville gaae til Alters i en anden Kirke. Iøvrigt maa en Ordning, naar den bestaaer, antages at bestaae, saalænge den ikke er forandret, og der vil altsaa ikke være nogen Banfælsighed her; kan man imidlertid finde en Udtryksmaade, som er klarere og bestemttere, skal jeg ikke have Noget imod at antage den. Jeg har i Lovudkastet paaberaabt mig den kongelige Anordning, og dette finder man ikke rigtigt; man burde dog egentlig takke mig derfor, da det er dette, som har givet Leilighed til at for-